

Arrest

nr. 226 599 van 25 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 4 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die loco advocaat T. L' ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 8 februari 2019 een vierde vestigingsaanvraag in, in functie van haar aangehaalde feitelijke partner dhr. A. J., van Nederlandse nationaliteit met verblijfsrecht in België.

Op 19 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een stuk neer waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 2 september 2019 werd gerepatriëerd naar Paramaribo, Suriname. Het "verslag vertrek" vermeldt dat de verzoekende partij zonder verzet is vertrokken.

Op 4 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Kempen Noord-Oost op 4.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten<1>:

Naam : B(...)

voornaam : A(...) J(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen^), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 4.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1,1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op het aangehaald feitelijk partnerschap met A(...) J(...) (...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 18.05.2017, werd op 17.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen dat zij daadwerkelijk een feitelijke partnerrelatie onderhoudt met Dhr. A(...). Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 4.12.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie het aangehaald feitelijk partnerschap met A(...) J(...). Deze aanvraag werd op 1.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.06.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Nog geen maand later, op 10.07.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag werd op 8.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11.01.2019 aan betrokkene werd betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Minder dan een maand later diende betrokkene haar vierde aanvraag tot gezinshereniging in, op 8.02.2019. Deze aanvraag werd op 19.06.2019 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 4.07.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Ravels geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart op 4.07.2019 aan de politie dat ze al 20 jaar bevriend is en in een relatie is met A(...) J(...) (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, en dat ze met hem samenwoont sinds 2016. Betrokkene diende reeds vier maal een aanvraag tot verblijf in, in functie van haar aangehaald feitelijk partnerschap met Dhr. A(...). Deze aanvragen werden echter allen geweigerd daar uit de voorgelegde documenten niet blijkt sinds wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen en een feitelijke partnerrelatie onderhouden. Betrokkene woont bij Dhr A(...) sinds 18.05.2017. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Bovendien volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...). Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...). Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 04.07.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september

1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine-, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd: "(...)." Met dergelijke gebrekkige motivering, neemt verwerende partij klakkeloos de motivering uit de bijlage 13septies over en beperkt zich tot enkele zinnen om het inreisverbod op zich te motiveren. Dergelijke motivering kan uiteraard niet doorgaan als een afdoende motivering! Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze waarom de maximum duur van drie jaar wordt opgelegd. Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging deed op basis van haar feitelijke relatie met dhr. Alfaisi, en bijgevolg op haar vermeende "hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven". Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom het inreisverbod met een maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel. Vooreerst, verblijft verzoekster allesbehalve "hardnekkig op illegale wijze op het grondgebied". Zij diende een eerste aanvraag tot gezinshereniging in op basis van het voornoemd feitelijk partnerschap op 18.05.2017. Zij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig gedurende 6 maanden. Op 17.11.2017 werd deze aanvraag geweigerd. Verzoekster diende evenwel een tweede aanvraag gezinshereniging in op 04.12.2017, waarna zij opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje kaart en bijgevolg gedurende de duur van de procedure op legale wijze in België verbleef. Ook deze aanvraag werd geweigerd op 01.06.2018, waarna verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging deed op 10.07.2018. Opnieuw werd verzoekster in het bezit gesteld van een oranje kaart en dus een tijdelijke verblijfskaart. Deze derde aanvraag werd geweigerd op 08.01.2019. Op

08.02.2019 diende verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, dewelke werd geweigerd op 19.06.2019. Ook gedurende deze periode verblijf zij legaal in België onder dekking van een oranje kaart. Kortom, het overgrote deel van verzoeksters verblijf in België was wel degelijk op legale wijze, en dit onder dekking van een oranje kaart. Verzoekster diende inderdaad meerdere aanvragen tot gezinshereniging in op basis van haar feitelijke relatie, omdat zij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België, zodoende dat zij haar duurzame relatie met haar partner hier kan verderzetten. Het is dus niet zo dat zij hier "hardnekkig op illegale wijze verblijft", daar het wel degelijk haar bedoeling is om hier op legale wijze te verblijven, daar dit nodig is om haar gezinsleven met haar partner te kunnen verderzetten. De meerdere aanvragen tot gezinshereniging tonen dit aan. Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval: (...). In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23): "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster. Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden. De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...). Verzoekster onderhoudt hier een gezinsleven met haar feitelijke en duurzame partner, dhr. Alfaisi. Zij wenst inderdaad een permanent legaal verblijf in België te bekomen, zodende het koppel hier hun relatie kan verderzetten. Zij hebben zelfs trouwplannen. Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eerst verzoekster het nodige kan doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster en haar man. In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele leven van verzoekster met haar partner. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

8. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster in België. Zoals supra uiteengezet, situeert haar relationele leven met haar duurzame partner zich in België, daar meneer hier op legale wijze verblijft en het koppel hun leven hier wilt verder zetten. Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Artikel 8,1° EVRM bepaalt evenwel het volgende: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé

leven, zijn gezinsleven, zijn huis." Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 10 EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken. Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel. Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingewet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de

overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Verder wordt erop gewezen dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Verzoekster betoogt dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom voor de maximumtermijn van drie jaar is geopteerd. De duur van drie jaar zou disproportioneel zijn. Zij stelt niet hardnekkig op illegale wijze op het Belgische grondgebied te verblijven omdat zij het overgrote deel legaal op het grondgebied verbleef. Er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met haar gezins- en familieleden en de specifieke omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde betreffende de duur van het inreisverbod het volgende:

Betrokkene verklaart op 4.07.2019 aan de politie dat ze al 20 jaar bevriend is en in een relatie is met A(...) J(...) (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, en dat ze met hem samenwoont sinds 2016. Betrokkene diende reeds vier maal een aanvraag tot verblijf in, in functie van haar aangehaald feitelijk partnerschap met Dhr. A(...). Deze aanvragen werden echter allen geweigerd daar uit de voorgelegde documenten niet blijkt sinds wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen en een feitelijke partnerrelatie onderhouden. Betrokkene woont bij Dhr A(...) sinds 18.05.2017. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Bovendien volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening

gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“

Het bestreden inreisverbod motiveert aangaande de termijn van drie jaar zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het is de Raad niet duidelijk waar verzoekster op doelt waar zij stelt dat het inreisverbod quasi automatisch wordt opgelegd of dat er geen of geen afdoende onderzoek is gedaan naar de specifieke omstandigheden. Verzoekster toont niet aan in welke zin de bovenstaande motivering niet of niet voldoende is of met welke omstandigheid er geen rekening is gehouden. Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekster vier vestigingsaanvragen heeft ingediend die alle werden afgewezen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist bovendien niet dat zij nooit vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden ter kennis gebracht onder een bijlage 20. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van die vaststellingen te oordelen dat verzoekster hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, dient gerepliceerd dat verzoekster werd degelijk gehoord werd en dat de aangevoerde schending maar zin heeft voor zover verzoekster informatie kan verschaffen die de uitkomst van de bestreden beslissing zou kunnen beïnvloeden. Uit het middel blijkt niet dat verzoekster gegevens bijbrengt waarover al niet geoordeeld werd in de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat verzoekster belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Betreffende de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat het voormelde artikel slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering waardoor verzoekster hier niet dienstig naar kan verwijzen. Tot slot kan worden verwezen naar de vier weigeringsbeslissingen inzake de vestigingsaanvragen van verzoekster, waarin werd geoordeeld dat niet blijkt dat er sprake is van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Kortom, het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen zijn niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC